

Τὸ «Ζευγάριωμα» κωμωδία εἰς πράξεις 3, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου.

ΔΥΟ οἰκογένειαι τῆς παλαιᾶς καὶ τόσῳ εὐγενικῆς ἀριστοκρατίας τῆς Ζακύνθου θέλουν νὰ ἐνώσουν διὰ γάμου τὰ τέκνα των. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μιᾶς διατάζει πρὸ τῆς ἀντιπαθείας ἢ ὅποια φαίνεται ὑφισταμένη μεταξὺ τούτων. Τοῦναντίον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἄλλης διαβλέπει ἐν τῇ ἀντιπαθείᾳ μᾶλλον συμπάθειαν λανθάνουσαν καὶ συμβουλεύει, ὅπως ἡ συμπάθεια αὕτη καταστῆ εὐσυνείδητος, ν' ἀπομονωθοῦν αἱ δύο οἰκογένειαι εἰς κάποιαν ἐξοχὴν. Ἡ ἀπομόνωσις γίνεται. Εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐξοχὴν αἱ μικροερίδες μεταξὺ τῶν ἐπιδόξων ἐραστῶν ἐξακολουθοῦν, ἀλλ' ὑπ' αὐτὰς ὑφίσταται πλέον πράγματι, ἂν καὶ διάχυτος ἀκόμη, ὁ ἔρως τῆς παρθένου. Ἡ τελεία τοῦ ἐκδήλωσις, ὡς καὶ ἡ γένεσις αὐτοῦ παρὰ τῷ ἄρρηνι, θὰ προκληθῆ μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν. Πραγματικῶς καταφθάνουν εἰς νέος καὶ μία νέα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ νέα ἐρωτοτροποῦσα μετὸν ἐπίδοξον νυμφίον ἐξάπτει τὴν ζηλοτυπίαν τῆς δι' αὐτὸν προοριζομένης νύμφης· ὁ νέος ἐρωτοτροπῶν μετὸν ἐπίδοξον νύμφην ἐξάπτει τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ δι' αὐτὴν προοριζομένου νυμφίου. Ἐξ οὗ καὶ πάλιν ἔρις, ἀλλὰ ἡ τελευταία, ἀπολήγουσα εἰς περιπαθῆ ἐρωτικὴν περίπτωσιν.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, τὸ ὁποῖον ἐνέχει ὄχι ὀλίγην, ἐπιτυχῆ δὲ ζακυνθινὴν ἠθογραφίαν, ἔχει ἐπὶ πλέον χαρίεντα καὶ τερπνὸν διάλογον καὶ ὄχι ὀλίγα κωμικὰ ἐπεισόδια. Εὐαρεστεῖ τοιοῦτοτρόπως, ἀλλὰ διατὶ ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἶναι ὑπεράγαν ἤρεμος καὶ ἀρκετὰ ἄτονος; Ἐν προτέρημα τοῦ διηγηματογράφου, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ δραματικῷ ἀποτελεῖ σχεδὸν ἐλάττωμα, εἶναι ὁ παραπολύ λεπτολογημένος καὶ εἰς τ' αὐτὰ ἐνδιατρίβων διάλογος. Αἱ σκηναὶ τῶν δύο ζακυνθίων οἰκογενειάρχων αἱ ὁποῖαι θὰ ἀνεγινώσκοντο ἀκόπως, ἀκουόμεναι σχεδὸν κουράζουν. Ἡ μεγάλη δὲ προσοχὴ τοῦ

συγγραφέως εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτὰς τὸν ἔκαμε νὰ μὴ ἀντιληφθῆ ἴσως, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν δύο ἀκουσίων μελλονύμφων, δὲν ἔχει σκηνὰς δυναμένας πράγματι νὰ ἐκλύσουν ἰσχυρῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπεισοδίων ὑπεράγαν παιδαριωδῶν καὶ ὅτι τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδαριώδους τὸν καθιστᾷ ἔξ ἀντιθέσεως ἀκόμη ἐντονώτερον τὸ γεγονός ὅτι καὶ ὁ μελλόνυμφος καὶ ἡ μελλόνυμφος ἔχουν ἐμφάνισιν καὶ παράστασιν ὄχι μικρῶν παιδίων, ἀλλὰ νέων ὄριμων πρὸς γάμον. Εἰς τὴν «Μονάκριβην» τοῦναντίον, τὰ «παιδιά», εἶναι πολὺ περισσότερον παιδιά, αἱ δὲ μεταξὺ των σκηναὶ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ζωηρότεραι, δραματικώτεραι. Τὰ ὁποῖα ὅλα σημαίνουν ὅτι ἂν περιορισθῆ κάποια γεροντικὴ γλωσσάλγεια, ὅσῳδῃποτε ἐνδιαφέρουσα καὶ ἂν εἶναι, καὶ ἰδίως ἂν τονωθῆ τὸ μέρος τὸ ἐρωτικὸν μετ' σκηνὰς κωμικωτέρας ἢ δραματικωτέρας, τὸ «Ζευγάριωμα» θὰ εἶναι ὅσῳ καὶ ἡ «Μονάκριβη» ἔργον ἐπιτυχές.

Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἀρίστη, καὶ τὸ κοινὸν χειροκρότησεν, ὄχι μεθ' ἧς ζωηρότητος χειροκροτεῖ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου.